



Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.042/2025/6.

A felperes: felperes (felperes címe)

A felperesi képviselő: Dr. Horváth Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe)

Az alperes: alperes (alperes címe hrsz.)

Az alperesi képviselő: Lajos Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe)

A per tárgya: munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 71.M.70.079/2024/45.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 46.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 381.000 (háromszáznyolcvanegyezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 245.845 (kettőszáznegyvenötezer-nyolcszáznegyvenöt) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, amely szerint felperes 2021. június 1-jétől létesített munkaviszonyt az alperessel minőségirányítási vezető munkakörre, távolléti díja havi bruttó 1.300.000 forint volt. A felperes feladata volt minőségirányítási vezetőként a minőségirányítási rendszer működésének fejlesztése, a vevői előírások szerinti munkavégzés biztosítása. A felperes közvetlen felettese alperes munkavállalója gyárigazgató, a munkáltatói jogkört alperes munkavállalója² ügyvezető gyakorolta. A felperes munkakapcsolata közvetlen felettesével jó volt, ugyanakkor néhány munkatársával nem ápolta jó viszonyt.

[2] A felperesnek konfliktusa volt 2022-ben egy szabász munkakörben dolgozó munkatársnőjével, aki sérelmezte, hogy bántó magatartást tanúsított vele szemben. A HR asszisztenssel a munkavállaló és a felperes megbeszélték felperes félreérthető magatartását, ezt követően a felperes és munkatársnője között nem volt konfliktus.

[3] A felperes munkakapcsolata megromlott alperes munkavállalója⁴ termelésvezetővel, a felperes 2023. július 7-én írásbeli figyelmeztetést kapott a magatartása miatt.

[4] A felperesnek 2022-től konfliktusa volt tanú² minőségellenőr munkakörben dolgozó közvetlen beosztottjával, továbbá tanú⁴ operátor is neheztelt felperesre, tanú¹ pedig kifogásolta, hogy 2022 áprilisában egy külföldi kiküldetés után a céges költségkeret felhasználását kérte számon rajta a felperes, majd ezt követően a munkakapcsolatuk kezdett megromlani.

[5] Az alperes gazdasági helyzete 2022 őszére megromlott, 2022. szeptember végén az alperes telephelyén kikapcsolták a villamos áramot, majd október elején a gázszolgáltatást is. 2023. februárban helyreállt az áramszolgáltatás, de a beszállítói követelések és alapanyag hiány miatt csökkent a napi munkamennyiség, az alperesnek a pénzügyi problémái tartósak voltak, a munkavállalók tartottak a gyár bezárásától. Az alperes vezetőségével szemben általános elégedetlenség volt érzékelhető.

[6] Az alperes munkavállalói, tanú¹ és tanú² 2023. szeptember 28-án felkeresték a felperes közvetlen felettesét, hogy panaszt tegyenek a felperes viselkedésére. A panaszról a HR asszisztens feljegyzést készített, és az esetek tanúit meghallgatta. tanú¹ panasa az volt, hogy a felperes naponta szexuális tartalmú megjegyzéseket tesz rá, amely számára megalázó, zavarba ejtő. tanú² panasa arra vonatkozott, hogy a felperes közel egy éve folyamatosan nyomás alatt tartja, kiabál vele, burkoltan fenyegeti. A panaszt tevő munkavállalók tanú⁵ot, tanú⁴t és tanú³t jelölték meg, akik tanúi voltak a felperes kifogásolt viselkedésének. tanú⁴ és tanú³ 2023. szeptember 29-én írásban tett nyilatkozatot a felperes magatartására vonatkozóan. tanú⁵ 2023. október 2-án küldött e-mailt az alperesnek, amelynek szövegét a felperesre panaszt tevő tanú¹ és tanú² diktálta számára.

[7] A felperessel 2023. október 5-én a HR asszisztens írásban közölte a munkaviszony azonnali hatályú felmondását. Az azonnali hatályú felmondást az alperes azzal indokolta, hogy a felperes 2023. szeptember 26-án 14 óra után többször kellemetlen, sértő és megalázó szexuális tartalmú megjegyzést tett egy alacsonyabb beosztású munkatársára, illetve a munkavállalóra korábban is hasonló megalázó szexuális tartalmú megjegyzéseket tett, és más munkatársnőjére is szexuális tartalmú megjegyzéseket tett.

[8] A felmondás további indoka volt az, hogy a felperes viselkedésével kapcsolatos vizsgálat során felmerült olyan súlyos magatartásbeli probléma, amely önmagában lehetetlenné tette a munkaviszony fenntartását. 2023. szeptember 27-én beosztottjával, tanú2 szemben fenyegető, félelmet keltő hangnemben beszélt, valamint a felperes többször, legutóbb 2023. szeptember 26-án becsmérelte az alperes magyar, illetve olasz vezetését, degradálta azok szakmai hozzáértését, azt állította, hogy folyamatosan hazudnak a munkavállalóknak. A felperes viselkedése komoly üzleti kockázatot jelent az alperes számára, a rossz munkamorál miatti teljesítménycsökkenés, vagy a munkavállalók cégtől való kilépését eredményezi, sérti a munkáltató jogos gazdasági érdekeit.

[9] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (4) bekezdése alapján felmondási időre járó távolléti díj megfizetésére a társadalombiztosítási járulékokkal csökkentett 3.073.008 forint összegben, és ezen összeg után 2023. október 5-től a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és perköltség megfizetését is kérte.

[10] A felperes keresetének jogi érvelése szerint az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mert annak indokai nem valósak, és nem felelnek meg a világosság követelményének sem. Nem tartalmazza azokat a konkrét tényállításokat, amelyekből megállapítható, hogy a felperes mikor, kinek és mit mondott. Álláspontja szerint a munkaviszonyának megszüntetésére ténylegesen az írásba foglalt indokolástól eltérő okból azért került sor, mert felperes határozott szakmai véleménye miatt nem kívánt vele dolgozni alperes, de a felmondás esetén járó magas összegű távolléti díj alapján számított juttatásokat nem akarta megfizetni.

[11] Az alperes a kereset elutasítását kérte, álláspontja szerint a munkáltatói intézkedés jogszerű, az azonnali hatályú felmondás indokolása világos, az indokok valósak, és utalt az MK95 számú állásfoglalásra. Az alperes által lefolytatott belső vizsgálat során 2023. szeptember 28. és október 5. közötti időszakban az alperes szóban és írásban hallgatott meg munkavállalókat, a munkavállalói nyilatkozatok alátámasztják az alperes intézkedését.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 nap alatt kártérítésként 3.073.008 forintot, ennek 2023. október 5-től a kifizetés napjáig terjedő időszakra vonatkozóan törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 927.100 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest az eljárás során felmerült állam által előlegezett költség és feljegyzett illeték megfizetésére is.

[13] Az elsőfokú bíróság eljárása során az Mt. 64. § (1) és (2) bekezdésében írtakat, az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat, az MK95 számú állásfoglalás II. részében rögzítetteket vette figyelembe, és alkalmazta az Mt. 52. § (1) bekezdés e) és d) pontját, valamint az Mt. 8. § (3) bekezdését is.

[14] Az elsőfokú bíróság a felperes és az alperes bizonyítási indítványa alapján tanúkat hallgatott meg, és megállapította, hogy tanú6 HR asszisztens, tanú2, tanú1 és tanú4 tanúk támasztották alá mindkét felmondási ok valóságát azzal, hogy állításuk szerint a felperes viselkedését közvetlenül tapasztalták, kijelentéseit hallották, ezzel szemben a felperes által indítványozott tanúk, tanú11, tanú10, tanú9 és tanú12, valamint tanú5 egyértelműen cáfolták az alperesi bizonyítás eredményét.

[15] Az elsőfokú bíróság tanú6, tanú2, tanú1 és tanú4 tanúk nyilatkozatai vonatkozásában értékelte, hogy a tanúk teljes mértékben elfogulatlan tanúnak nem tekinthetők, mert valamennyien elismerték, hogy különböző okból nehezteltek felperesre (15. sorszámu jegyzőkönyv 5. oldal, 43. sorszámu jegyzőkönyv 2. oldal).

[16] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások bizonyító erejének mérlegelése során kiemelt jelentőségűnek tartotta, hogy tanú5 tanúnyilatkozatában elismerte, tanú1 és tanú2 diktálta az általa írt e-mail tartalmát, beismerte, hogy az általa leírtakat nem hallotta a felperestől.

[17] Az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta, hogy megállapítható-e szexuális zaklatással kapcsolatos felmondási ok valósága és megállapította, hogy tanú1n kívül az általa állított mondatokat 2023. szeptember 26-án egyik tanú sem hallotta a felperestől, azt kizárólag a panaszt tevő tanú1 adta elő (15. sorszámu jegyzőkönyv).

[18] Az elsőfokú bíróság tanú3t az általa írt levél tartalmával kapcsolatosan tanúként meghallgatni nem tudta, mert többszöri idézés ellenére nem jelent meg a bíróságon.

[19] Az elsőfokú bíróság a tanúnyilatkozatok tartalmára figyelemmel arra a következtetésre jutott, nem lehet tényszerűen kijelenteni, hogy az azonnali hatályú felmondás szerinti esemény 2023. szeptember 26-án úgy történt meg, ahogy azt az alperes a felperes terhére róta. tanú9 és tanú5 tanúk kifejezetten cáfolták, hogy a felperestől bármelyik mondat elhangzott (43. sorszámu jegyzőkönyv). Az az összefoglaló felmondási indok, miszerint más munkatársnőire is hasonló szexuális tartalmú megjegyzéseket tett a felperes, nem volt rekonstruálható. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy tanú7 tanúvallomásában megerősítette, őt a felperes megalázó helyzetbe hozta, de ez az eset 2022. év elején történt, a felmondási jog gyakorlását megelőzően több mint egy évvel korábban.

[20] A bizonyítékok mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szexuális zaklatással kapcsolatos felperesi magatartást, tanú2 szembeni erőszakos viselkedését, az alperessel szembeni tiszteletlen, jogsértő magatartását kizárólag olyan tanúk vallomása támasztotta alá, akik teljesen elfogulatlanak nem tekinthetők, mert felperesre neheztelnek, az alperesi álláspont megalapozására okiratot is manipuláltak és a vallomásukat más tanúvallomások cáfolták. Az alperes az azonnali hatályú felmondási okok valóságát kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani, ezért az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát.

[21] A jogellenesség jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (4) bekezdésében írtakat alkalmazta, a felperes által érvényesített igény összegszerűsége megállapításánál a megtérült

vagy megszerezhető jövedelem összegét nem kellett figyelembe venni. A felperes a felmondási időre járó távolléti díjból 3.073.008 forintra tartott igényt.

[22] Az elsőfokú bíróság a perköltség tekintetében felperes pernyertességére figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés, a 101. § (1) bekezdés, a 102. § (1) bekezdés, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

[23] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset teljes egészében történő elutasítását kérte a Pp. 369. § és 383. §-a alapján. Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 381. §-ára hivatkozással, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására kérte utasítani. Harmadlagosan kérte az alperes a 3.073.008 forint összeg jelentős leszállítását az Mt. 83. § (4) bekezdésére, illetőleg a 167. § (2) bekezdésére hivatkozással, továbbá a felperes javára megítélt perköltség leszállítását is kérte annak eltúlzott voltára utalva.

[24] Az alperes az ítéltábla felülbírálati jogkörében a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjának alkalmazását kérte, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően értékelte, ezért döntése jogszabálysértő.

[25] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a „nem hallottam” típusú vallomásoknak aránytalanul nagy hangsúlyt adott, miközben ezek természetüknél fogva nem cáfolják azoknak a tanúknak a pozitív észlelésén alapuló vallomást, akik a kifogásolt megnyilvánulásokat személyesen elszenvedték, vagy hallották. tanú4 és tanú6 tanúk nyilatkozatai a felmondási okok valóságát megalapozzák, amellyel igazolta az alperes a munkáltatói érdek sérelmét. Sérelmezte továbbá az alperes, hogy tanú5 nyilatkozatának értékelésénél kiemelt jelentőségűnek tartotta az elsőfokú bíróság, hogy a tőle származó e-mail ténylegesen tanú1 és tanú2 tanúktól származik, holott ez önmagában nem jelenti azt, hogy a felmondás indokolásában hivatkozott magatartás nem valósult meg.

[26] A Pp. 279. § (1) bekezdés alapján a közvetlen észlelés és az okirati bizonyítékok egymást erősítő bizonyítékok, jóval nagyobb súllyal kellett volna az elsőfokú bíróságnak figyelembe venni őket, mint a „nem hallottam” típusú negatív tudati közléseket tartalmazó vallomásokat. A tanúvallomások egybehangzó részeit és az okirati bizonyítékokat nem értékelte összességében az elsőfokú bíróság, továbbá nem helyezett elegendő súlyt a közvetlen és okirati bizonyítékokra, túlértékelte az állítólagos személyes ellentéteket.

[27] A felmondás valós és okszerű indokának a felmondás közlésekor kell fennállnia. A jogszerűséget a közléskor rendelkezésre álló tények és iratok alapján kell mérlegelni. A munkáltató közlésekor nem egyetlen bejelentésre támaszkodott, hanem tanú1, tanú2 meghallgatási jegyzőkönyveire, tanú4 és tanú3 írásos bejelentéseire. A későbbi perbeli ellentmondások nem teszik visszamenőleg valótlanná a közléskori okot. Az alperes a közléskori irategyüttes fényében észszerű és megalapozott döntést hozott, a későbbi perbeli ellentmondások az összképet nem írják felül [Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) pont].

[28] Az alperes azt is hangsúlyozta, hogy az indokolás tartalma nem „szó szerinti” epizód-rekonstrukció, hanem magatartás-együttes. A szexuális megjegyzések, fenyegető stílus és a cégvezetés folyamatos becsmérése/lázítás az a magatartás-együttes, amelyet a Pp. 279. § (1) bekezdés szerint kellett mérlegelni és értékelni. Az alperes az ügy kivizsgálása és az információk birtokában megalapozott döntésének eredménye az azonnali hatályú felmondás.

[29] Súlyosbító tényezőként kellett volna értékelnie a bíróságnak tanú¹³ által előadottakat, és önmagában az, hogy egy tanú nem hallott valamit, nem jelenti azt, hogy az nem történt meg.

[30] A tanúk elfogultságáról legfeljebb akkor lehetne szó, ha felperes konkrétan megjelölte volna a vallomás azon pontjait, amelyet álláspontja szerint nem a valóságot tartalmazzák, és azt a tanú azért mondta úgy, mert elfogult volt. Ezt támasztja alá a Debreceni Ítéltábla Mf.50.004/2025/6. számú ítélete is. tanú² és tanú¹ mindketten érintettek voltak az ügyben, felperes által zaklatott munkavállalók, akik panaszt tettek a felperes magatartása ellen. Teljes mértékben téves és helytelen az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy munkahelyi zaklatási helyzetben életszerűtlen elvárás az univerzális jó viszony. A vélt elfogultság legfeljebb súlyozási kérdés.

[31] Az alperes összefoglalóan azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság nem a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően hozta meg döntését, okszerűtlenül vont le következtetést abból, hogy az alperesi tanúk „nem teljesen elfogulatlanok”.

[32] Az alperes a fellebbezési pertárgyértéket a Pp. 21. § (1) bekezdése alapján 3.073.008 forintban jelölte meg, valamint kérte a fellebbezés tárgyaláson történő elbírálását.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, és az alperest perköltségben marasztalni a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a)-b) pontja alapján a mellékelt szerződés szerinti mértékben. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alaposan feltárta a tényállást, a bizonyítás alapján okszerű döntést hozott, annak helybenhagyása indokolt.

[34] Az alperes az ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmének konkrét okát nem adta meg, nem jelölte meg, hogy miben látja a súlyos eljárásjogi sérelmet, amely miatt az ítélet hatályon kívül helyezés indokolt lenne.

[35] Alaptalan az alperes kérelme a kártérítés összegének leszállítására vonatkozóan is, mivel azt érdemben nem indokolta, és annak lehetősége nem is áll fenn, a perben átalány kártérítést igényelt a felperes. A felperes kárenyhítési kötelezettségének maximálisan eleget tett, hamar elhelyezkedett. Vitatta a felperes, hogy a megítélt perköltség eltúlzott, az elvégzett munkával arányban áll.

[36] A felperes hivatkozott arra, hogy a bíróság helyesen értékelte azt a körülményt, hogy több tanú neheztelt a felperesre, így az ő vallomását ennek figyelembevételével kellett értékelni. A tanúvallomásoknak megfelelő jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság, hiszen az okiratok tartalmához okszerűen fért kétség. Itt utalt tanú5 tanúnyilatkozatára, miszerint vallomását lediktálták. Nem volt olyan tanú, aki vissza tudta volna idézni tanú1 tett állítólagos megjegyzést. Maga tanú1 sem tudta megmondani azt, hogy ez az állítólagos esemény melyik hónapban, mikor történt. Az eljárásban meghallgatott, elfogultnak nem tekinthető tanú9, tanú12, tanú11, tanú10 és tanú5 egyértelműen cáfolták a felmondásban rögzített okok valóságát.

[37] A bizonyítási teher alperesen volt, neki kétséget kizáróan kellett volna bizonyítani a felmondásban rögzített okok valóságát, amely bizonyítás eredménytelen volt. Helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy tanú4, tanú2, tanú6, tanú1 vallomásai kétségesek, mivel nehezteltek felperesre.

[38] Felperes fellebbezésében előadta, hogy a munkaviszony megszűnéséig védte az alperes érdekeit. Az okirati bizonyítékokat túlértékeli alperes, azok valóságához okszerűen kétség fér. Amennyiben az alperes időpontot határoz meg, és konkrét eseményeket jelöl meg, azokat bizonyítani kell, amennyiben általános, korábbi magatartásra hivatkozik, akkor viselnie kell annak ódiumát, hogy tényszerűen kell megjelölni a felmondási okokat, nem lehet általános megfogalmazásokat tenni, hiszen az sérti a munkavállaló érdekeit, a pletyka, híresztelés nem lehet a felmondás oka. Fontosnak tartotta azt rögzíteni, hogy a szexuális zaklatással kapcsolatos felmondási ok tényállását egyik tanú sem tudta igazolni úgy, ahogy az a felmondásban szerepel, helyes a felmondás jogellenességének megállapítása.

[39] A felmondásba foglalt tényállást tanú9 tanú vallomása kifejezetten cáfolta. tanú2, tanú1, tanú4 vallomása több ponton eltért egymástól, több ponton következtelenek voltak, ezért a bíróság helyesen állapította meg a mérlegelés során, hogy nagyobb súllyal vette figyelembe tanú9, tanú12, tanú11, tanú10 és tanú5 vallomásait, akik következetesek voltak és szavahihetőségükhöz sem fért kétség, az alperes sem állított ilyet.

[40] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[41] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdés a), c), d) pontjaiban foglaltak alapján bírálta el.

[42] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során az alperes másodlagos fellebbezési kérelmére figyelemmel először azt vizsgálta, hogy a Pp. 381. §-ban írt hatályon kívül helyezési okok fennállnak-e. Ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a felek részére a Pp. 265. §-ban írtaknak megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről, a bizonyítási indítványokat foganatosította, kellően széles körben folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a Pp. 279. §-ban foglaltaknak megfelelően a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg. Az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, az elsőfokú eljárás megismétlésének indoka nem merült fel.

[43] A másodfokú bíróság érdemben bírálta felül az elsőfokú ítéletét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c), d) pontjainak megfelelően. Az anyagi jogi felülbírálat kapcsán a másodfokú bíróság rámutat, hogy kizárólag az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt feltételek teljesülése esetén szüntethető meg a munkaviszony azonnali hatályú felmondással. A perbeli esetben az alperes a felperes munkaviszonyát egyoldalú jognyilatkozatával azonnali hatállyal szüntette meg, ezért az Mt. 64. § (2) bekezdése értelmében a felmondási okok valóságát, okszerűségét neki kellett bizonyítania. A felmondás indokolásában foglaltak szerint a felperes 2023. szeptember 26-án 14 óra után a termelésben a maszkoló területén tanú1 olyan szexuális tartalmú megjegyzéseket tett, melyek számára megalázóak voltak, és ezeket más is hallotta, illetve korábban is tett hasonló tartalmú megjegyzéseket más munkatársnőire is. További indok volt, hogy 2023. szeptember 27-én beosztottjával, tanú2 félelmet keltő, fenyegető hangnemben beszélt, amit más munkatárs is hallott, valamint az, hogy 2023. szeptember 26-án becsmérelte a cég magyar és olasz vezetését, az embereket sztrájkra buzdította, ami a megkérdozett kollégákat zavarta. Az alperes a panaszbejelentésekre, tanú nyilatkozatokra alapította döntését.

[44] Az alperes fellebbezésében előadottakra figyelemmel a másodfokú bíróság részletesen vizsgálta az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk nyilatkozatait, az okirati bizonyítékokat, azt, hogy a Pp. 279. § helyes alkalmazásával értékelte-e a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság. Az alperes tanú6, tanú2, tanú1 tanúk nyilatkozatainak értékelését kérte arra hivatkozva, hogy az ő nyilatkozatukkal bizonyította az azonnali hatályú felmondás valóságát.

[45] A 15. sorszámú jegyzőkönyv tartalmazza tanú6 tanú nyilatkozatát, aki az azonnali hatályú felmondás indokolásában felhozott felperesi magatartásokkal kapcsolatosan úgy nyilatkozott, hogy konkrétan nem hallotta, hogy a felperes a munkatársnőire szexuális tartalmú kijelentéseket tett volna, tanú1 jelzett ilyen problémát, erről jegyzőkönyvet vett fel. tanú2 felperes viselkedésére tett panaszával kapcsolatban azt mondta el, hogy időnként felperes ingerült volt, olyankor felemelte a hangját, de erről általánosságban nyilatkozott. A felperestől átlagosan heti egyszer hallott olyan kijelentéseket, hogy az olasz vezetés nem ért a vezetéshez, de az alperesi cégnél mutatkozó nehézségeket más is szóvá tette. A felperes kijelentéseit az irodában dolgozók hallották. A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően értékelte a tanú nyilatkozatát, miszerint a felperes terhére rótt magatartás együttes vonatkozásában az alperes vezetését kritizáló felperesi kijelentéseket hallotta a felmondást megelőző hosszabb időszakban, amikor ténylegesen nehéz gazdasági helyzetben volt az alperes, a szexuális zaklató magatartásról elmondásból, pletykákból értesült, illetve azt tapasztalta, hogy a felperes időnként ingerült volt, akkor felemelte a hangját.

[46] A másodfokú bíróság részletesen vizsgálta tanú2 tanú nyilatkozatát is, melyet szintén a 15. sorszámú jegyzőkönyv tartalmaz. Az ebben foglaltak alapján helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a tanú munkakapcsolata a felperessel megromlott. A tanú elmondása szerint a felperessel a munkakapcsolata a munkaviszony megszüntetését megelőzően kicsit javult, valamint a nyilatkozata alátámasztotta, hogy az alperes gazdasági helyzete elnehezült. A felperes ebben az időszakban 2022 végétől kritizálta az alperes vezetését, és a lázító magatartás miatt már korábban szólt tanú6 HR asszisztensnek és alperes munkavállalója4 termelésvezetőnek, és legalább háromszor szóvá tette alperes munkavállalója előtt is a felperes viselkedését. A felperes szexuálisan zaklató magatartásával

kapcsolatosan 2022-ben megtörtént esetet említett, tanúl tett megjegyzéseket hallott, de ennek időpontját nem határozta meg és elmondta, hogy hallomásból miről értesült.

[47] tanúl tanú nyilatkozatát szintén a 15. sorszámú jegyzőkönyv tartalmazza. A tanú előadta, hogy a felperessel a munkakapcsolata azért kezdett megromlani, mert 2022 végétől 2023. nyaráig a felperes azt hangoztatta, hogy az alperesi cég meg fog szűnni, mindenki menjen el, a cégnek nincs jövője, a vezetést kritizálta. A felperessel személyes jellegű konfliktusa 2023 tavaszától azért volt, mert időnként illetlen megjegyzéseket tett, amiről az alperes 2023. szeptember 28-án jegyzőkönyvet vett fel. Pletykát hallott arról, hogy másra is tett szexuális tartalmú megjegyzést a felperes. A másodfokú bíróság tanúl tanú nyilatkozatának ítéletbeli értékelésével egyetértett, a 2023. szeptember 26-án történt eseményekre a tanú pontosan nem emlékezett, a felperes terhére rótt magatartások a nyilatkozata alapján időben nem voltak beazonosíthatóak, a dátumokra, a sértő kifejezésekre pontosan nem emlékezett, a felperesnek alperes vezetését érintő kijelentései 2022 végétől 2023 nyaráig voltak emlékezete szerint.

[48] A másodfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzített bizonyíték értékelésével egyetértett, mivel a felperes terhére rótt, 2023. szeptember 26-án, szeptember 27-én tanúsított magatartásokat az alperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani. A fentiekben részletesen idézett tanúl vallomását kifejezetten cáfolta az általa hivatkozott tanúk, tanú5, tanú9 tanúvallomása. tanú3 az elsőfokú bíróság többszöri idézésére nem jelent meg, az írásban tett nyilatkozatával kapcsolatosan a bíróság előtt nem nyilatkozott. A szexuálisan megalázó, zaklató felperesi magatartást az alperes bizonyítani nem tudta, az okirati bizonyítékok és tanúl vallomását tanú9, tanú12, tanú11, tanú10 és tanú5 tanúk vallomása cáfolta.

[49] A másodfokú bíróság azt sem találta bizonyítottnak, hogy a felperes 2023. szeptember 27-én beosztott munkatársával szemben félelmet keltően, fenyegetően viselkedett. tanú2 állítását, panaszát az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk nem támasztották alá, még tanú6 tanúvallomása is általánosságban azt bizonyította, hogy ha a felperes időnként ingerült volt, felemelte a hangját.

[50] Az azonnali hatályú felmondás harmadik indokát, miszerint a felperes 2023. szeptember 26-án több munkatársát zavaróan becsmérelte az alperes vezetését és sztrájkra lázította a munkavállalókat, szintén nem bizonyította az alperes. tanú6, tanúl és tanú2 tanúvallomása azt igazolta, hogy a felperes 2022 végétől időnként kritizálta az alperes vezetői által hozott intézkedéseket, nem látta pozitívan az alperes jövőjét, amit más munkatársa is hangoztatott és erről a magatartásról már korábban is értesült az alperes vezetője. A tanúk vallomása az azonnali hatályú felmondásban megjelölt konkrét magatartást nem bizonyította, ezzel szemben tanú9, tanú12, tanú11, tanú10 és tanú5 tanúk vallomása kifejezetten cáfolta.

[51] A bizonyítékok szabad mérlegelése során a bíróság azt értékeli, hogy a felek tényállításait a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották-e. A bíróság által meghatározott tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Ennek során a bíróság feladata a bizonyítási eszközök hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként, összességében értékelése, az összefüggések, ellentmondások

feltárása, amiről az ítélet jogi indokolásában számot kell adni. Az elsőfokú bíróság a tényállás feltárása során ennek a kötelezettségének eleget tett.

[52] A perorvoslati eljárásban a tényállás csak akkor módosítható, ha az iratellenes, okszerűtlen megállapításokat tartalmaz, vagy önmagával logikai ellentmondásban áll, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte az alsóbbfokú bíróság (Kúria Pfv.VI.20.563/2020/4.). Nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek csak az minősíthető, amikor a bizonyítékokból kizárólag egyfajta, a jogorvoslati eljárásban támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Gfv.VII.30.323/2013/5., BH2013. 119.). Az elsőfokú bíróság következtetései nem tekinthetők nyilvánvalóan okszerűtlennek.

[53] Az azonnali hatályú felmondás a megjelölt, konkrét felperesi magatartások bizonyítottságának hiányában jogellenes, a munkahelyi pletykákra, hallomásra való hivatkozás nem bizonyítja a konkrét magatartások tanúsítását.

[54] A felperes kereseti kérelmében a jogellenes munkáltatói intézkedés jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (4) bekezdésének alkalmazását kérte, amely vonatkozásában az alperes fellebbezési kérelmében előterjesztett leszállításnak, mérséklésnek az Mt. 83. § (4) bekezdése, illetve a 167. § (2) bekezdése alapján nincs helye. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy az Mt. 82. § (4) bekezdésének alkalmazása kizárja a kártérítés címén való igény érvényesítését, ebben az esetben a munkavállalót kárenyhítési kötelezettség nem terheli, az Mt. 82. § (4) bekezdés alapján érvényesített igény összecszerúsége megállapításánál a megtérült vagy megszerezhető jövedelem összegét nem kell figyelembe venni.

[55] Az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 346. § (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolta, a tények, az azonnali hatályú felmondás indokolásában a felperes terhére rótt magatartások vonatkozásában mely bizonyítékot hogyan értékelt, és ez az értékelés nem volt iratellenes, a tanúk nyilatkozatát, az okirati bizonyítékok tartalmát összevetve állapította meg helyesen a tényállást és ennek megfelelően vonta le a jogkövetkeztetését, helyesen értelmezte és alkalmazta az anyagi jogszabályokat.

[56] Az elsőfokú bíróság a felperest megillető perköltségről, az ügyvédi munkadíj összegéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megbízási szerződés alapján határozott. Az alperes az elsőfokú eljárásban nem terjesztette elő a perköltség mérséklésre vonatkozó kérelmének indokait, és a fellebbezésében sem részletezte ezen indokokat.

[57] A fentiekben részletezettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére és a 386. § (4) bekezdésére utalással, annak helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[58] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a felperes másodfokú perköltségének viselésére köteles. A felperes ügyvédi munkadíj igényét tévesen a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre hivatkozva terjesztette elő, de kérelmét tartalma szerint a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alapján bírálta el a

másodfokú bíróság, és kötelezte az alperest annak megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj áfát tartalmaz.

[59] Az alperes fellebbezésének előterjesztésével egyidejűleg az 1990. évi XCIII. tv. 47. §-ában írtaknak megfelelő fellebbezési illetéket megfizette, a pervesztességére tekintettel ennek viselésére köteles.

[60] A Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. január 28.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Konarik Attila s.k.
bíró